

Min frage hershofdingi og forseti Bandaríkjanna hafði orð í sér fyrir það, þegar á nýja aldri, að hann væri sammögull, og það svo, að lagsmann hans og leitbróður þurftu ekki annað en að fullyrða: „Hann Georg hefir sagt það sjálfur“, til þess að þeim væri trúad. —

Einhverjum sinni átladi Georg að tæna nýgum og fallegum föla, sem móðir hans átti og hafði hinar mostu matun á. Hann komst í tali föla þessum með mostu fyrirhöfu, en fölinu reyndi af öllum kröftum að þenna honum og sér og við alla þessa áreynslu sprakk að í föla þessum, svo, að hann datt samstundis dauður niður.

„Hvæð átti þú minn mamma þú segi mi, Georg?“ varð einhverjum félaga hans að orði. Þegar Georg sat að skuldverdi með félögum sínum um kvöldið, sagði frú Washington: „Hefi enginn ykkar séð fallega föla minn í dag? Egsá hann ekki íti í haganum áðan. — Hvert steyldi hann hafa farið, lítli vinurinn minn?“ — „Hann, sem aldrei fer neitt og er ávalt hér heima við?“

Varð þá stundarþögn og vandreda svipur kom á alla drengina. Enginn þeirra þótti að segja neitt.

Svaradi þá Georg og lét sér hvergi brogða:

„Fölin þitt er dauður, mamma!“ og síðan sagði hann henni nákvæmlega frá, hvernig það hefði að borid.

Móður hans brá í brim í fyrstu, — en eftir litla stund hafði hún stílt tilfæringar sínar og sagði:

Það hryggir mig, að ég stæli vera búinn að missa föla minn, — eftirlápis-strepnum mína, sem mér þótti svo miklu vort um — en þins vegar gleður það mig, að ég á son, sem segir sannleikann.

Sögðu ávalt sannleikann, hversu betur sem hann kann að verða, sonur minn. Georg lofadi því og því loforði gleymdi hann aldrei, því hann hafði gefid móður sinni það, meðan hann var nýgur drengur.